

Wakker in een
andere wereld

Van Roland Smulders verschenen eerder:

Een spoor van Adam, roman
Geef mij de schuld, roman
Parels en draken, columns
Weg naar de vrijheid, roman
Bij deze dan, columns
Gewoon anders, verhalen
De stoel van Fred, verhalen
Ze doen het er gewoon om, columns
Palabinda, verhalen
Raar blijft het, columns
Tegen het licht, columns
Ik bedoel maar, columns
Het is maar hoe je het bekijkt, columns
Corona en andere ongemakken, columns
Geen zorgen, columns
Met het oog op Oisterwijk, columns
Luis in de pels, columns
Diepzinnig bezig, columns
Een passend woord, columns
Achter het rookgordijn, columns
Er komt geen einde aan, columns
Een soort proteststem, columns
Kritische notenkraaker, columns
Ik ben slechts de nar, columns
Een bizarre optocht, columns
Voordragen uit eigen werk, columns

Wakker in een andere wereld

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789464809541
© 2023 Roland Smulders

De zon in het zwemwater

Volgens sommige politici in mijn woonplaats Oisterwijk ben ik een doemdenker. Ik geloof niet dat een ontbindende voorwaarde ooit voor de lol wordt opgenomen in een overeenkomst. En dus geloof ik het ook niet als lokale politici aankomen met: 'Kijk eens hoe goed wij dat varkentje hebben gewassen.' Om zieltjes te winnen in de aanloop naar komende verkiezingen, want waarom zouden zij mij anders willen opfleuren met een roze bril? Waarom zouden zij anders de aandacht willen afleiden van de olifant in de kamer door te beginnen over het doemdenken van mij?

Waarover deze column gaat? Over het Oisterwijkse zwembad in de bossen van Natuurmonumenten natuurlijk. Een zwembad met lekkende bassins vanwege het uitgestelde onderhoud. Heb ik de politici destijds horen roepen dat het opknappen best wat mocht kosten? Waarschijnlijk heb ik het gemist, want nu het meer dreigt te gaan kosten, schijnt er geld genoeg te zijn.

Dat verwijt van het doemdenken zal wel kloppen. Behalve de kosten verwacht ik ook complicaties die te maken hebben met de uitstoot van stikstof en zo in een kwetsbaar natuurgebied. Zodra er iemand met een grondverzetmachine komt aanrijden, springen er actievoerders uit de struiken om te informeren naar de legitimiteit van die actie. Is de neerslag in de omgeving juist berekend en gecompenseerd door het uitkopen van de nodige boerenbedrijven? Zo werkt dat tegenwoordig. Doemdenkers hebben niet per definitie ongelijk.

Strikt genomen bevind ik mij in een luxepositie. Ofwel ik krijg gelijk, ofwel het zwembad gaat een lang en gelukkig leven tegemoet, omdat de politici door roeien en ruiten gaan teneinde mij een lesje te leren. Dan moet het maar een vermogen kosten,

denken zij terwijl zij met een stalen gezicht in de buidel graaien. Het zal niet gebeuren dat zij zich laten aftroeven door een columnist. En ik krijg een levenslang zwemabonnement om het er stevig in te wrijven. Zo doen zij dat met een doemdenker die de zon niet in het zwemwater wil zien schijnen.

Hopelijk denken de volksvertegenwoordigers nu niet dat ik een wrok naar hen koester. Ook ik ben een voorstander van zoveel mogelijk vrijheid en blijheid. Een liberaal met een sceptisch randje ben ik. Gewoon iemand die even moet wijzen op het feit dat de race voor wat het zwembad betreft nog niet gelopen is. Een roze bril mag geen excuus zijn de boel verder de boel te laten. Voorlopig geef ik de politiek het voordeel van de twijfel, maar een jaar gaat snel voorbij. Tegen het einde van 2023 verwacht ik wel de toegezegde witte rook uit de schoorsteen van het gemeentehuis.

Wat ik in elk geval niet ga doen, is in de raadszaal plaatsnemen om de raadsleden te herinneren aan hun plicht het algemeen belang te dienen. Sinds ik onze nationale weldoener heb zien stralen op de publieke tribune van de Tweede Kamer, ben ik als de dood door mensen die mij zien ook zo ontzettend onsympathiek te worden gevonden. Ik wil de politici ook geen munitie geven om mij opnieuw mee te bestoken. Niet alleen een doemdenker, maar nog bemoeizuchtig ook. Erger kun je ze echt niet krijgen.

Fietsende Harry

Mijn voornemen positief door het leven te gaan, is al na enkele dagen ruw verstoord door de Britse partner van Assepoester. Hij heeft weer een interview gegeven om de gezinskas te spekken. Een interview met sappige details die een huiveringwekkend inkijkje geven in zijn wereld. Hij heeft nog regelmatig contact met zijn overleden moeder. Er komen nog net geen op een bergtop geplaatste tenten aan te pas, maar veel scheelt het niet. Het zou mij niks verbazen als Harry – laat ik het beestje maar gewoon bij de naam noemen – zichzelf ziet als een verlate aartsvader. Vandaar ook die baard. Zulke verschijnselen gaat een mens vertonen als hij in zijn jeugd te lang heeft doorgebracht in door vreemde schepsels bewoonde kastelen.

Van Assepoester zelf ontbreekt even elk spoor. Ze wist natuurlijk dat Harry het interview zou gebruiken om dieper in te gaan op zijn ervaringen met een oude fiets. Daar wil je als echtgenote liever niet bij zijn, kan ik mij zo voorstellen. Hoe moet je kijken als hij zich vol passie aan een beeldend verslag waagt? Gegeneerd, beledigd, of dien je gewoon ouderwets over je nek te gaan en vervolgens je advocaat te bellen? Als een vent niet weet dat ze voor zulke taal de kroeg hebben uitgevonden, dan heeft het geen enkele zin de pijn van het samenzijn nog langer te rekken.

Het feit dat er inmiddels nog geen signalen zijn uitgelekt die wijzen op een aanstaande scheiding, toont wat mij betreft glashelder aan hoe Assepoester in de wedstrijd zit. Als zo'n oude fiets genoeg oplevert om weer een tijdje de luxe mevrouw uit te kunnen hangen, dan mag manlief Harry zijn hele smoezelige hebben en houden aan de waslijn hangen. Geld stinkt niet. Dat

de rest van de wereld maar smult van de beelden die fietsende Harry oproept.

Probleem is alleen dat ik niet smul van de beelden die weigeren mijn schedel te verlaten. Hoe Harry aan zijn ervaring is gekomen, wilde ik helemaal niet weten. Welke vlag van waanzin heeft hem doen besluiten uitgerekend die oude koe eens uit de sloot te trekken. Welke gore onthullingen is hij van plan nog meer met mij te delen? Ik moet eerdaags naar een psycholoog om te leren leven met de zich in het zweet peddelende Harry Barbarossa. Na het eerste verkennende gesprek zal de therapeut mij waarschijnlijk vertellen dat ik met mijn beperking moet leren leven en dat hij er geen prijs op stelt het onsmakelijke onderwerp verder uit te diepen. Er zijn grenzen die ook hij met zijn professionele pantser niet wenst te overschrijden.

Wat ik mij ook kan voorstellen, is dat de kersverse koning Karel niet gelukkig zal zijn geweest toen hij het interview van zijn jongste zoon zag. Kan hij het echt niet maken die gek niet uit te nodigen voor de kroning? Karel moet er toch niet aan denken dat de plechtigheid de hele tijd onderbroken moet worden, omdat de uitgenodigde gasten bij het zien van Harry schuddebuikend uit de banken rollen. Britse adel was altijd al een beetje merkwaardig, maar deze keer hebben ze er echt werk van gemaakt. Wat een geluk dat de Queen deze ontluisterende vertoning niet meer hoeft mee te maken. Als die nieuwe premier Rishi Sunak tijdens het wekelijkse kopje thee ooit over fietsen begint, laat hij hem stante pede onthoofden in The Tower.

Wakker in een andere wereld

Misschien nam CU-leider Gert Jan Segers zijn besluit toen hij net als ik de nieuwslezer hoorde vertellen dat onze koning en aanhang in het kader van het werk een rondje zouden maken langs onze Rijksdelen in warme oorden. Hij was toch helemaal van de pot gerukt dat hij zich een ongeluk bleef werken terwijl anderen onder het mom van hard werken op zijn kosten de zon opzochten. Of viel het kwartje toen Gert Jan hoorde dat premier Mark Rutte en de helft van de ministers op wintersport gingen in Davos. Zogenaamd om iets zinnigs bij te dragen aan het World Economic Forum, maar zelfs een goedgelovig iemand zoals Gert Jan is niet zo achterlijk dat voor zoete koek te slikken. Het kan geen toeval zijn dat ze hem altijd thuislaten als het leuk dreigt te worden.

Hoe het ook zij, ik word deze ochtend wakker in een andere wereld. Gert Jan heeft het besluit genomen om per omgaande zijn politieke viool aan de wilgen te hangen en spruitjes te gaan telen. Dat laatste heb ik zelf verzonnen, want ik kan mij hem best voorstellen met van die groene laarzen op een door de vorst dampende akker. Politiek is naar zijn zeggen een gulzige bezigheid en hij heeft niks meer over om dat roofdier te voeden. Gelijk heeft hij, maar ik vind wel dat het besluit erg plotseling is genomen en uitgevoerd. Meestal zit er in zulke gevallen meer achter.

Opvolgster Miriam Bikker staat al opgepoetst en wel klaar om het stokje over te nemen. In een eerder column noemde ik haar heel stoutmoedig de heilige maagd. Zoiets hoef ik nu niet meer te proberen, want dan staat de dag daarna de hele ChristenUnie bij mij voor de deur met grote spandoeken. Heb ik niet genoeg

schade aangericht door de arme Gert Jan steeds op de korrel te nemen?

Dat laatste punt baart mij wel zorgen. Het zal toch niet echt zo zijn dat mijn milde steekjes onder water voor Gert Jan reden waren zijn roeping op te geven. Dat kan mij later lelijk in de ogen druppelen, als ik bij zijn baas moet komen om een en ander uit te leggen. Heb ik wellicht nog wat aardige woorden over voor de kale engel die mij naast de troon met de armen over elkaar demonstratief staat te negeren? Kom ik in dat geval weg met de verklaring dat ik het helemaal niet zo bedoelde? Waarschijnlijk niet, ben ik bang.

De naar buiten gebrachte verklaring zegt iets over de strijd van Gert Jan tegen mensenhandel en aanverwante praktijken. Ineens zie ik het licht. Een dergelijke strijd is voor de ChristenUnie gewoon veel te heftig. De focus ligt daar alweer enige tijd op het bestrijden van pakketbezorgers die levensgevaarlijke toeren uithalen in christelijke woonwijken. In dat geval zit een partij niet te wachten op een leider die koppig blijft proberen de oude koeien uit de sloot te trekken. 'Het is de hoogste tijd om de onafwendbare conclusie te trekken', zal Miriam hem wel hebben ingefluisterd. 'Zullen we er maar van maken dat je al je beste krachten hebt gegeven? Zoiets doet het altijd goed bij onze leden.'

Een zekere rechtvaardigheid

Na afloop van de nieuwjaarsreceptie sta ik oog in oog met de cabaretier die door het gemeentebestuur van mijn woonplaats Oisterwijk speciaal is ingevlogen om het jaar in elk geval op een lollige manier te beginnen. Dan komen de klappen die de inwoners nog te wachten staan minder hard aan, moet het gemeentebestuur hebben gedacht. Een nieuwjaarsconference bij wijze van verdoving. Als het achteraf niet kan, dan moeten we ons er maar vooraf vrolijk om maken. 2022 was een ramp en van 2023 hoeven we ook geen wonderen te verwachten als het aan Rusland en de verenigde energiemaatschappijen ligt.

Even sta ik op het punt de cabaretier te vragen of hij een regionale bekendheid is die het voor een paar honderd euro doet, of dat we de hoofdprijs van vijftienduizend euro moeten betalen voor zijn aanwezigheid. Heb ik inderdaad voor de verkeerde carrière gekozen, of is het de schijn die bedriegt? Tenslotte besluit ik de feestvreugde maar niet te bederven. Hij is dringend op zoek naar de persoon bij wie hij de rekening kan indienen, dus eigenlijk weet ik het antwoord al.

Is hij van plan in de toekomst nog eens naar Oisterwijk te komen, vraag ik hem dan maar. Het blijkt dat hij bezig is met zijn afscheidsrondje langs de theaters waar hij ooit speelde. Het doet mij aan een andere cabaretier denken. Het is ook beter de zaak zo te laten. Het programma bestond hoofdzakelijk uit het beledigen van de speciaal uitgenodigde Haarenaren die op een dag ineens Oisterwijkers bleken te zijn geworden. Zijn het gemeentebestuur en hij soms van mening dat we mensen van buiten nodig hebben om die klus te klaren? En bovendien is Haaren een dorpskern waarmee je alle kanten op kunt. Biezenmortel, Helvoirt, Esch, Boxtel. Gooi Haaren op slot en de

wereld wordt voor de Oisterwijkers meteen een stuk kleiner. Het is flauw om te doen alsof het dorpje helemaal nergens goed voor is. Ik had hem de grap graag gegund, maar aangezien hij toch niet terug wil komen, maak ik hem zelf maar.

Voor de mensen die er niet bij waren, geef ik graag een korte sfeerimpressie. Als een ervaren aangever legt de burgemeester de bal voor open doel. Wat fijn dat er na de coronajaren zoveel inwoners van Haaren naar de bijeenkomst zijn gekomen. Vervolgens mag de cabaretier tevoorschijn komen om de opgewreven bolletjes een lel van jewelste te verkopen. Of de cabaretier nog ooit in functie naar Oisterwijk komt, durf ik niet te zeggen, maar de Haarenaren waarschijnlijk niet. Zij weten nu uit welke hoek de wind waait en zullen er vriendelijk voor bedanken zich een tweede keer te laten bewateren.

Laatst hoorde ik iemand zeggen dat in een Oisterwijks complex met appartementen voor senioren opvallend veel mensen met een Haarense achtergrond wonen. Of het klopt weet ik niet, maar mocht het zo zijn, dan heeft het voor mijn gevoel wel een zekere rechtvaardigheid. Er lopen op de receptie veel senioren rond die straks genoodzaakt zijn elders hun heil te zoeken. Bij het overschrijden van de gemeentegrens worden zij uitgezwaaid door de Haarenaren die mogen blijven. Dan hadden die lieden maar niet zo hard moeten lachen toen het ging over Haaren aan de achterste mem.

Aan de hamster

Er doet op dit moment een hardnekkig verhaal de ronde over een anonieme, maar kennelijk erg bekende Nederlander die een voorkeur heeft voor het verorberen van hamsters tegen de rijrichting in. Mij lijkt de bewering erg sterk te zijn, maar er zijn mensen die erbij zweren en die veel verstand schijnen te hebben van zwakheden. Het is een van die onderwerpen waar ik liever met een grote boog omheen was gelopen, maar dan krijg ik natuurlijk de hatelijke vraag naar mijn hoofd hoe ik zulk belangrijk nieuws heb weten te missen. Dat risico wil ik ook weer niet lopen. Niet zolang ik toch al zoveel moeite moet doen om in de belangstelling te blijven.

In elk geval ben ik de laatste tijd dus gespitst op bekendheden die ineens weer opduiken en die er – zal ik het zo zeggen – bevrijd uitzien. Er knaagde iets, maar dat heeft meneer de dokter weten op te lossen en nu kan de persoon in kwestie er weer vol gas tegenaan. Misschien dat hij tijdens de gedwongen pauze een voorkeur heeft ontwikkeld voor pastinaak en rettich. Nu ik mij er toch mee bezig moet houden, wil ik alle mogelijkheden verkennen.

Het heeft er waarschijnlijk helemaal niks mee te maken, maar het valt mij de laatste tijd wel op dat John van de Heuvel erg veel meters maakt om ervoor te zorgen dat de arme Marco Borsato de dans naar de rechter niet weet te ontspringen. Wat zit er achter die kruistocht? Wil John er tot elke prijs voor zorgen dat de schijnwerpers van de aandacht niet op hem worden gericht? De persoon die het hardste roept, heeft vaak het meeste te verbergen.

Wat mij ook opvalt, is de stilte aan de kant van de Partij voor de Dieren. Dit is immers bij uitstek een incident waarmee de

volgelingen van tijdelijk fractievoorzitter Christine Teunissen een heleboel punten kunnen scoren. Toch meegenomen met de verkiezingen voor de provinciale staten in het verschiet. Het had mij zo leuk geleken als de minister van Justitie en Veiligheid naar de Tweede Kamer was geroepen om serieus in te gaan op het oneigenlijke gebruik van hamsters. Nee, zij hoopt ook dat bekende Nederlanders er geen gewoonte van gaan maken het dierenwelzijn op die manier te bevorderen. Ja, natuurlijk is het mogelijk over de kwestie nog een brief naar de Kamer te sturen. Zolang er tenminste niet wordt verwacht dat de ambtenaren er ook nog plaatjes aan toevoegen. En kan mevrouw de Kamervoorzitter alsjeblieft heel snel een eind maken aan deze beschamende vertoning?

De naam is per ongeluk gevallen tijdens een podcast van ons nationale orakel als het om nieuws over bekende Nederlanders gaat. Uit angst juridisch tot de bedelstaf te vervallen, werden er echter heel snel de nodige bliepjes aan toegevoegd. Het orakel moet zich al verantwoorden voor het vergelijken van een bekende persoon met een gecremeerde kroket en ze heeft geen enkele behoefte aan nog meer rekeningen van advocaten op de deurmat. Ze is al blut, grapt ze nog. Fijn om te weten, als je als tipgever nog zit te wachten op je centen. En dat orakel zit er op haar kanaal nog om te lachen ook. Je zou er zelf van aan de hamster gaan.

Raddraaiers van de snelweg

Het zal in alle toonaarden worden ontkend, maar in mijn ogen schuift Nederland langzaam maar zeker op in de richting van een politiestaatje. De sterke arm die al jaren zaken afdoet met de dooddoener dat ze niet de juiste prioriteit hebben, had niet zo lang geleden ineens mensen genoeg om vreedzame actievoerders voor het goede doel met honderden tegelijk naar het cellenblok te slepen. Niks inperking van de demonstratievrijheid. Dat wilde de hoofdofficier van justitie zich niet laten zeggen. Gewoon omdat het blokkeren van snelwegen heel verwerpelijk en gevaarlijk is. Zolang de actievoerders tenminste niet met de trekker komen. In dat geval kan er een uitzondering op het slepen worden gemaakt.

Lag het aan mijn slechte karakter dat ik direct moest denken aan de avondklokrellen, toen actievoerders de steden vernielden en plunderden? Voor zover ik weet werden er destijds geen honderden mensen opgepakt. Demonstranten zijn gelijk, maar sommigen maken net iets meer aanspraak op wat aandacht.

De baas van Milieudefensie sprak in een eerste reactie van pure intimidatie. Hij zal zich vermoedelijk binnenkort moeten verantwoorden voor het verklappen van staatsgeheimen. Op weg naar het bureau stopt de boevenwagen even bij mij voor de deur om twee vliegen met dezelfde klap te slaan. Het Openbaar Ministerie zoekt er wel een delict bij dat enkele dagen overeind blijft.

Belofte maakt schuld. Dit is de nieuwe manier van besturen die Sigrid Kaag en haar dwergen ons in het vooruitzicht stelden. Klimaat is voortaan 'Chefsache'. Daar hebben raddraaiers van de snelweg zich niet mee in te laten. Wie niet wil luisteren, krijgt de

boodschap ingefluisterd door een arrestatieteam. Ik wil het niet, maar de overheid brengt het nog zover dat ik op zoek ga naar een partij die mijn vrijheid wel wil behartigen.

Het was leerzaam om te zien waar de Nederlandse tolerantie precies stopt. Bij de oprit van de snelweg. De duurzame jongens en meisjes die zich belangeloos inzetten voor mijn voortbestaan, hebben geen Tesla gekocht om dat ding thuis aan de stekker te laten hangen. Ze laten hun plezier van nul tot honderd in vier seconden niet bederven door actievoerders die oproepen het circuit te bezetten.

Een vermindering van de uitstoot zie ik voorlopig niet gebeuren. De tendens is nog steeds stijgend en de politiek van vooruitschuiven tot het niet meer kan leidend. Er gebeurt te weinig en het gebeurt te laat. We zijn eraan voor de moeite. Met de groeten van partijen die zich hebben teruggetrokken in de eigen singulariteit.

Als snelwegen tot verboden terrein worden verklaard voor anderen dan zich verplaatsende strijders tegen Zwarte Piet, wordt het misschien tijd voor een eigen plein met – in ons geval – wekelijks rondjes draaiende ‘dwaze’ jongeren. Ze laten weten ermee door te gaan tot het gezonde verstand terug is van vakantie en de cellen worden bevolkt door lieden die probeerden de wereld om zeep te brengen. Het is altijd de hoop die als laatste dooft.

In zekere zin mag ik mij gelukkig prijzen. Ik heel lang van vrede en vrijheid mogen genieten. Beelden van hoe het ook anders kon, bereikten mij via de televisie, niet in het echt. Dat feest kon niet blijven duren. Dat realiseer ik mij nu ook. ‘For the carnival is over’ zong Judith Durham. En zo is het maar net.

Langs het randje

Sinds enige tijd mag ik via mijn laptop meeleven met een wethouder op weg naar een gezonde manier van leven. Ik gun het hem van harte, maar al die filmpjes van iemand die zich in het zweet loopt te rennen zijn voor mij wel erg belastend. Moet ik het hierover hebben? Nee, maar verder valt er momenteel in mijn woonplaats niet zoveel te beleven. Ik moet mijn column over Oisterwijk toch ergens mee vullen. In het kader van het naderende carnaval wordt er weliswaar een boerenbruid losgeschoten, maar daarover durf ik het niet te hebben. Je kunt er donder op zeggen, dat dan weer iemand komt roepen dat ik er helemaal geen verstand van heb. Wat waar is en wat het beste zo kan blijven. De wereld wordt er waarschijnlijk niet beter van als ik mijn verbeelding ga uitleven op de fijne kneepjes van het bruidenschieten.

Terug naar de rennende wethouder dus. Waarom hij bezig is zijn leven in de waagschaal te stellen? Eerlijk gezegd heb ik geen idee. Misschien had hij na het strikken van zijn schoenen ook vijf minuten nodig om op adem te komen. Zoiets komt namelijk voor en blijft meestal niet onopgemerkt. Op Pakjesavond – ik fantaseer maar even op de ingeslagen weg door – werd hij achtereenvolgens getraakteerd op een sportbroek, shirtje, hardloopschoenen en een handleiding voor het gebruik van dat spul. Vanaf dat fatale moment kan ik hem op de sociale media zijn rondjes door Oisterwijk zien maken.

Dapper vind ik het wel. Er lopen wolven rond in Nederland en ik meen ergens gelezen te hebben dat die dieren af en toe ook onze kant opkomen. De moeflons zijn bijna op, maar er loopt nog wel ergens een smakelijke wethouder rond. Een wethouder die nog niet de conditie heeft om er een hongerig roofdier mee

op afstand te houden. Tijdens het bekijken van de beelden verwacht ik elk moment zo'n killer te zien opduiken achter de nietsvermoedende loper. Hitchcock had het niet spannender kunnen brengen. Te spannend voor iemand die het al Spaans benauwd krijgt bij het waarnemen van een loslopende teckel. Kijk toch uit, denk ik bezorgd als ik hem weer eens door een uitgestorven landschap zie sjokken. Het is daar niet zonder reden zo leeg.

Alhoewel, er rijden op zulke afgelegen plekken tenminste geen automobilisten rond die met interesse kennisnamen van het artikel over het zelf onderhouden van de remmen. Mij heeft het altijd beter geleken om daar niet zonder verstand van zaken aan te beginnen, maar dat is volgens de schrijver van het artikel de verkeerde instelling. In het leven moet je soms ook gewoon uitdagingen durven aan te gaan. De wethouder geeft tenslotte niet voor niks zwoegend en zwetend het goede voorbeeld.

Zou het een goed idee zijn om beide initiatieven bij elkaar te brengen? Op de voorgrond de wethouder en daarachter een enthousiaste bewonderaar in zijn zojuist zelf gereviseerde terreinwagen, die uit het raam hangt en aanmoedigen roept. Dat moet verkeerd aflopen, weten ik en de andere kijkers die op de eerste rij getuigen mogen zijn. Bij de eerstvolgende kruising moeten we op zoek naar een nieuwe wethouder. De arme man heeft er geen idee van hoe dicht hij langs het randje van een snuff-film rent.

Gloren van de nieuwe tijd

De verkiezingsaftrap door de Grote Smurf en de Smurfin van de VVD verloor iets van zijn glans door uitgelekte details over de omgangsvormen binnen het kabinet. Voor de buitenwereld schuilt de vijand in een linkse wolk, maar ondertussen maakt premier Mark Rutte collega Sigrid Kaag uit voor alles wat mooi en lelijk is. Hij wenst haar zelfs toe ergens in te zakken. Een goede verstaander heeft genoeg aan een half woord. Een misverstand, zo vertelt de premier later. Heel jammer dat het naar buiten kwam. Matthijs vond dat ook, maar hij kreeg geen kans zich daarmee uit de penarie te redden.

Natuurlijk moeten we bij het veroordelen wel rekening houden met alle omstandigheden. De premier heeft geen ervaring met de omgang met vrouwen in zijn omgeving. Mannen moeten leren dat ze niet zomaar van alles kunnen roepen. Niet als ze het op prijs stellen ongeschonden de eindstreep te halen.

Welingelichte kringen fluisteren dat Smurfin Edith warmdraait voor het opvolgen van premier Mark. Persoonlijk lijkt het mij een heel slecht idee. Ik moet er niet aan denken dat Nederland de komende jaren geregeerd wordt door een zuurpruim. Met de huidige premier valt er af en toe tenminste nog wat te lachen. In het tijdperk van Edith hoef ik daar niet op te rekenen. Niet doen dus.

Er zal binnen de VVD toch wel iemand te vinden zijn met gevoel voor humor. Bij voorkeur iemand die nog niet is bezweken voor de verleidingen van de grote jongens en meisjes wereld. De vijfenzeventigste verjaardag is een mooie aanleiding de zaken anders aan te pakken. Anders zie ik namelijk het lijk alweer drijven. Dan komen alle topstukken terug, met wie Edith zo prettig kon samenwerken: Henk Kamp, Eric Wiebes,

Annemarie Jorritsma, Neelie Kroes, Stef Blok. Er loopt in Nederland niemand rond die dat een fijn vooruitzicht vindt. Dan nog liever een linkse wolk.

Misschien maken we in de komende weken een ervaring van het CDA mee. Het zou mij helemaal niet verbazen. Wobke Hoekstra doet niet toevallig zoveel moeite om buiten het gekrakeel te blijven. Hij maakt geen buigingen naar links of rechts, en hij zegt niks over de uitbarstingen van de premier. Is er onenigheid binnen de commissie die de corona-aanpak moet gaan onderzoeken? Dat is Wobke ontgaan. Geen haar op zijn hoofd dat gaat roepen om het slachtofferen van de arme Musje van Meijeren en Wiebertje van Haga. Nog even wachten tot Nederland klaar is voor het oppoetsen van vergeten normen en waarden.

Dat Mark maar naar links kijkt. Wobke en ik weten wel beter. Wij zien de geest van Ruud Lubbers de vleugels uitslaan. Het is vijf voor twaalf, maar nog niet te laat om het schip te keren. Stiekem verheug ik mij op de teleurgestelde gezichten als de uitslagen binnendruppelen. Deze keer geen vreugdedans door de liberale broeders Elias en Aptroot, geen gekraai door de rode haan. Wobke en Caroline beklimmen samen een trekker om het glore van de nieuwe tijd aan te kondigen. Ik ben er klaar voor. Naar beste kunnen zal ik in mijn columns verslag doen. Heel jammer voor de partijen die bedrogen uitkomen, maar af en toe moeten de ramen open om de tent eens goed door te luchten.

Wennen aan de verhangen bordjes

Voetbal is aan mij niet zo besteed. Daarom loop ik er een beetje verloren bij, nu de rest van Nederland bezig is de trainer van Ajax voor de bus te schuiven. Hij schijnt minder netjes om te zijn gegaan met een clubicoon en dat moet je daar niet proberen. In dat geval is er zelfs geen aandacht meer voor Jan Jaap van der Wal en zijn onthulling over de toch al zo geplaagde Matthijs. Voor de verandering vind ik voetbal toch wel wat hebben.

Mijn verontwaardiging is nog aan het napruttelen over de advocaat die aan tafel bij talkshowster Khalid opriep de aandacht voor de hoofdrolspelers van de Voiceaffaire niet te laten verslappen nu het Openbaar Ministerie al in een aantal gevallen heeft afgezien van vervolging. We moeten de slachtoffers laten merken dat we hen geloven. Het principe dat je iemand niet zonder bewijs mag lopen beschuldigen is geschrapt toen ik even niet zat op te letten. De grijze muizen hebben de macht gegrepen en hebben zich voorgenomen wraak te nemen voor alle keren dat zij het moesten afleggen.

Hopelijk krijg ik nu geen problemen met Joost Sneller, lid van de Tweede Kamer voor D66. Hij heeft vernietigend de Kamer aangeveegd met figuren die het lef hebben te beginnen over rechters die op de stoel van de politiek gaan zitten. De schoen kwam mij bekend voor, dus trok ik hem aan. Mag ik wel blijven schrijven? Als ik mij in het vervolg aan de regels van D66 houd en geen uitlatingen meer doe die ingaan tegen de door de heilige Sigrid voorgeschreven geloofsleer? Voor mij is het ook wennen aan de verhangen bordjes.

Wat het verwijt aan mijn adres zo pijnlijk maakte, was dat het werd gedaan tijdens een debat over de staat van de rechtsstaat. Vroeger was ik gewoon een marginale nar die wat uit zijn nek

liep te lullen, tegenwoordig ben ik een bedreiging voor de rechtsorde. In de ogen van Joost tenminste en hij kan het weten.

Het duurt niet meer zo lang tot we weer naar de stembus mogen. Waarschijnlijk doen Joost en de andere leden van D66 daarom zoveel moeite ons de gebakken lucht over de nieuwe bestuurscultuur te doen vergeten. De kiezers komen er nog vroeg genoeg achter dat ze zich met mooie praatjes in de luren hebben laten leggen. Toeslagenaffaireslachtoffers lijden verder, in Groningen trillen de laatste huizen, bij de voedselbanken groeien de rijen. Net als bij de laadpalen, waar groene liberalen elkaar de ogen uitsteken met hun ten koste van kinderen in armoede zwaar gesubsidieerde Tesla's. De kiezers zullen even schrikken en alles daarna vergeten. Ik moet weer eens denken aan het gezegde: 'Houd jij ze maar dom, dan zal ik ze wel arm houden.'

Bij de VVD zitten ook liberalen, maar die doen in elk geval niet alsof zij het beste met mij voorhebben. Zij willen gewoon zo snel mogelijk zoveel mogelijk centen in liberale zakken schuiven. Zij gaan in de Kamer niet staan te jengelen over hoe oneerlijk het is altijd maar af te geven op rechters met een bepaalde politieke kleur. In zekere zin kan ik die zakelijke aanpak nog altijd beter pruimen dan een grijze muis die mij met een verheven uitdrukking op het gezicht de les staat te lezen.